

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (Μαρκ. ιε´ 43- ις´ 8)
22 Απριλίου

Πέρασαν ήδη δύο εβδομάδες από την πανεφρόσυνη ημέρα της αναστάσεως του Χριστού και έμεις ως μέλη της αγίας Εκκλησίας συνεχίζουμε να πανηγυρίζουμε και να ζούμε μέσα στην ίδια αναστάσιμη χαρά. Αυτό το αναστάσιμο πανηγύρι είναι έορτη διαρκείας. Δεν είναι μόνον οι τρεις ημέρες. Ούτε μόνον οι σαράντα ημέρες μετά την Κυριακή την Ανάσταση. Είναι ολόκληρο το έτος, αφού κάθε Κυριακή με την τέλεση της Θείας Λειτουργίας έορτάζουμε πανηγυρικά την ανάσταση του Χριστού. Και μόνον αυτό το λατρευτικό τυπικό της Εκκλησίας αρκεί για να δείξει ποια είναι η θέση της Αναστάσεως στη ζωή των χριστιανών. Είναι αυτή που φωτίζει και νοσηματοδοτεί τον βίο μας. Είναι αυτή που δίνει απαντήσεις και λύσεις στα ζωτικά προβλήματα που μάς απασχολούν, όπως το πρόβλημα του θανάτου και της μετά θάνατον ζωής.

Όπως κάθε αναστάσιμη γιορτινή ημέρα φωτίζει και μία ξεχωριστή πτυχή της ζωής των χριστιανών, έτσι και η σημερινή Κυριακή τονίζει ιδιαίτερα τη σχέση των χριστιανών γυναικών με τον αναστημένο Χριστό. Κι αυτό το έπιτυγχάνει προβάλλοντάς μας το παράδειγμα των μυροφόρων γυναικών.

Ποιές ήταν αυτές οι μυροφόρες γυναίκες; Ήταν μία ομάδα γυναικών, που τρία χρόνια ακολουθούσαν και διακονούσαν τον Ίησοϋ. Στο σημερινό εύαγγελικό ανάγνωσμα αναφέρονται τρεις από αυτές. Μαρία ή Μαγδαληνή, ή Μαρία του Ίακώβου και ή Σαλώμη. Έκτος από αυτές, άλλες γνωστές ήταν ή Μαρία, ή μητέρα του Ίωσήφ και ή Παναγία. Όλες αυτές, μαζί και με άλλες, είχαν μεγάλο πόθο να μαθαίνουν από την διδαχή του Χριστού και να παρακολουθούν τη δράση του. Έβλεπαν τα θαύματα που έπιτελούσε. Πίστευαν στον Χριστό και τον αγαπούσαν πολύ. Έδειχναν την αγάπη τους με την θυσία. Δεν ύπολόγιζαν τον έαυτό τους. Δεν πτοούνταν από την περιφρόνηση και την έχθρότητα των αρχόντων προς τον Χριστό. Για τους άρχοντες, τους αρχιερείς, τους γραμματείς και τους φαρισαίους, ό Ίησοϋς Χριστός ήταν πρόκληση, γιαυτό αίσθάνονταν έχθρικά και τον περιφρονούσαν. Αυτόνοητα περιφρονούσαν και όσους τον ακολουθούσαν.

Στο σημείο αυτό ακριβώς βρίσκεται το μεγαλειό των Μυροφόρων γυναικών. Αυτόν που οι άλλοι τον χαρακτήριζαν ως πλάνο, ως φίλο των άμαρτωλών και των τελώνων, αυτόν που οι ίσχυροί του κόσμου τον περιφροούν, τον έχθρεύονται, τον δικάζουν, τον καταδικάζουν

καὶ τὸν σταυρώνουν, οἱ Μυροφόρες τὸν πιστεύουν ὡς Κύριο καὶ θεὸ τους. Τὸν ἀγαποῦν, τὸν διακονοῦν καὶ μένουν κοντὰ του ἀκόμη καὶ στὶς πρὸ κρίσιμες στιγμές. Ὄταν ὁ Κύριος δικάζεται ἀπὸ τὸν Ἄννα καὶ τὸν Καϊάφα, ὅταν ἀποστέλλεται στὸν Ἡρώδη καὶ ὅταν ἀνακρίνεται ἀπὸ τὸν Πιλάτο, ἐκεῖνες παρακολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ κάθε βῆμα. Ὄταν ἀνεβαίνει στὸν Γολγοθᾶ φορτωμένος τὸν βαρὺ σταυρό, τὸν ἀκολουθοῦν μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά. Ὄταν τὰ καρφιὰ τρυποῦν τὰ ἄχραντα χέρια του, ἐκεῖνες σφίγγουν τὰ δικά τους. Ὄταν δέχεται τοὺς χλευασμοὺς καὶ τὶς ὕβρεις κι ὅταν ἡ λόγχη τρυπάει τὴν ἀγία του πλευρά, περνάει δίστομη ρομφαία τὴν δική τους καρδιά. Στέκονται δίπλα στὸν σταυρὸ βουβές, ἀμίλητες, γεμᾶτες ἀπορία καὶ ἀνθρώπινο πόνο.

Καὶ ὅταν ὅλοι ἐγκαταλείπουν τὸν Χριστό, ὅταν καὶ αὐτοὶ οἱ μαθητές του κρύβονται «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων», οἱ Μυροφόρες ὑπερνικοῦν ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ἔρχονται «λίαν πρῶτῃ, σκοτίας ἔτι οὔσης» στὸ μνημεῖο, γιὰ νὰ περιποιηθοῦν μυρώνοντας τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ Διδασκάλου μὲ σεβασμὸ καὶ συνέπεια στὰ νεκρικὰ ἔθιμα. Δὲν τοὺς σταματᾷ κανένας φόβος. Οὔτε τὸ μῖσος τῶν ἀρχόντων, οὔτε τῶν στρατιωτῶν ἢ σκληρότητα, οὔτε τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι. Ὅλα τὰ νικᾷ ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

τὰ πρόσωπα τῶν Μυροφόρων, ποὺ προβάλλονται σήμερα γίνονται τὰ πρότυπα καὶ τὰ παραδείγματα γιὰ τὶς χριστιανὲς γυναῖκες ὅλων τῶν αἰώνων. Κάθε ἀληθινὴ χριστιανὴ εἶναι καὶ μία μυροφόρα τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἐποχὴ της. Κύριο γνώρισμά της εἶναι ἡ γνήσια, ἡ θυσιαστικὴ ἀγάπη τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία.

Ἡ πραγματικὴ χριστιανὴ ὡς μυροφόρα παραμερίζει τὸν ἑαυτὸ της καὶ φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθο νὰ βρῆται κοντὰ στὸν Χριστὸ κάτω ἀπὸ ὅποιεσδήποτε συνθήκες. Στὸν ἱερὸ ναό, στὴ Θεία Λειτουργία, στὸ κήρυγμα, στὴν κατήχηση. Ἡ πραγματικὴ χριστιανὴ γυναῖκα ἐπιθυμεῖ καὶ ἀγωνίζεται νὰ κάνει ὅ,τι ἀρέσει στὸν Χριστό. Καὶ τὸ κάνει μὲ ὅλη της τὴν καρδιά. Τὴν θέλει ὁ Χριστὸς ἀπλῆ, ἀνεπητίδευτη, σεμνή, διακριτικὴ; Τὸ κάνει μὲ πολὺ χαρά. Τὴν θέλει ὁ Χριστὸς στὴ διακονία τῶν ἐν ἀνάγκαις ἀδελφῶν; Τὸ κάνει ὀλοπρόθυμα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ Μυροφόρες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες καὶ στὶς μέρες μας, μαρτυροῦν τὴν συνεχιζόμενὴ στὴν ἱστορία ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἀκυρώνοντας ἔμπρακτα τὴν ἀπιστία τοῦ κόσμου, ποὺ ὀδηγεῖ στὴ φθορὰ καὶ στὸν θάνατο, γιὰ νὰ παρέχουν στὸν καθένα τὴν ἐμπειρία ὅτι «Χριστὸς Ἀνέστη».

[dkpdf-button]